60/102

Скулпторот Боро Митриќевски го создава својот уметнички [illegible] на автентична и извор[illegible]алниот лик на творецот, [illegible]јдалечните ликовни [illegible]уметност, цврсто зарас[illegible] со ликовната мисла на [illegible]

А.М. ... Скулпторот Боро Митриќевски
Рец. на отворањето на изложбата, [illegible] 2 п.

[illegible]бличува овој уметник [illegible] дел на нашиот сензаби[illegible]тот и она што тоа било [illegible]сна во која неразделно [illegible]ви и звуци.

[illegible]својот сопствен живот, [illegible] зашто тој незапирливо [illegible], се врзува за оној [illegible]

[illegible] својот живот и животот [illegible] се слушаат како немирен, [illegible]една возбудлива приказна [illegible]

[illegible] страсти, таа најдлабока [illegible] патува низ векови како [illegible]скити и облагороди со [illegible]це или да ни го запре здивот пред работ од бездната на очајот осамenички и скитнички.

Таа, љубовта, доаѓа и во скулптурата на Боро Митриќевски

Скулпторот Боро Митриќевски го создава својот уметнички свет со суптилна поетска имагинација и со таква автентична и изворна инспирација што веднаш ни го открива оргиналниот лик на творецот, но истовремено го упатува нашиот поглед во најдалечните ликовни мигови и го озарува со свеста дека неговата уметност, цврсто зараснатата во своето време, знае да се оплодува и со ликовната мисла на минатото.

Има во дрвото што поетски го вообличува овој уметник еден незаменлив спој од она што претставува дел на нашиот сензабилитет, на нашето современо доживување на светот и она што тоа било некогаш, како во гласот на некоја модерна песна во која неразделно се испреплетуваат со новите и старински тонови и звуци.

Го сонува и го копнее ова дрво својот сопствен живот, но го копнее и го сонува и животот воопшто, зашто тој незапирливо продолжува, а пршленот што се вградува денес, се врзува за оној од вчера и оној од утре.

Го сонува и го копнее ова дрво својот живот и животот воопшто, а зад тврдата занеменост на обликот се слушаат како немирен, ту близок ту далечен плискот, брановите на една возбудлива приказна за човекот и љубовта.

Таа најчовечна од сите човечки страсти, таа најдлабока и истовремено најзамрсена загатка, љубовта, патува низ векови како усно предание или како уметност за да не восхити и облагороди со сите богатства што извираат од човечкото срце или да ни го запре здивот пред работ од бездната на очајот осаменички и скитнички.

Таа, љубовта, доаѓа и во скулптурата на Боро Митриќевски

и со еден посебен поетски јазик зборува за нас, за нашите немири, за нашето време.

Уметникот како најпасиониран и највeрен заљубеник во љубовта ја медитира оваа тема низ многу варијации, но на сите им останува заедничка силината и благородноста на доживувањето.

Нека и овој миг биде миг на едно такво доживување.